XVI. évf. 4. szám 2004. július-augusztus

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Macnutt: Nyugtalan a mi szívünk...

"Ne feledd, hogy az arcod
másoknak szól,
másoknak kell nézniük.
Tégy valamit az arcodért
nemcsak magad miatt,
hanem főként mások kedvére.
Tégy valamit az arcodért - belülről:
varázsolj derüt a szemedbe,
és csillogást.
Húzd mosolyra a szád.
Vágj barátságos képet.
Menni fog, ha előtte kitakarítasz:
takarítást rendezel a szívedben.
Söpörd ki, ami furdal, keserít,
dobd ki, ami gáncsol, piszkál.
Ne rágódj folyton
a napi bosszúságokon."

(Bosmans)

Engedd, hogy vezessen a Lélek!

A Szentlélek elküldésének célját úgy fogalmazta meg Jézus, hogy *„elvezet titeket a teljes igazságra."*

Az Úr nagyon jól ismerte – saját tapasztalatából – az élet mindennapi terheit, a világ támadásait. Látta, hogy az emberek pásztor nélküli juhok, ha nincs aki vezesse őket az igaz élet felé. Mit érsz vele, ha előtted van a világ minden érdekességével, gazdag kínálatával, de félsz elhagyni otthonod. Ha tele vagy aggodalmakkal, melyek megkötöznek. Ha számos elképzelésed és terved van életedről, de nem mersz egyikbe se belevágni. Jézus mindezt látja benned és segíteni akar neked. Szükséged van a Lélek vezetésére. Most már csak neked kell ezt belátnod és kinyújtani felé a kezed. Az Atya szabadon és ingyenesen kínálja fel vezetését a Szentlélek által – mert nagyon szeret téged. De ha úgy gondolod, nincs erre szükséged, akkor képtelen leszel elfogadni a vezetést. Először át kell érezned, hogy semmit sem tudsz tenni Isten országáért a Lélek nélkül. Még azt sem tudod kimondani hittel és mélyen átérezve, hogy *„Jézus az Úr"* (1Kor 12,3).

Gondold el, hogy egy világot átfogó isteni terv része vagy. Emberi sorsok, életek függnek attól, hogyan imádkozol, hogyan engeded vezetni magad a Szentlélek által. Még belegondolni is megdöbbentő, hogy valakinek örök üdvössége vagy örök kárhozata függ attól, hogy Isten szeretetét mennyire engeded (vagy nem engeded) működni rajtad keresztül. Háborúk, katasztrófák múlhatnak el – ahogy Mária mondta Medjugorjéban –, ha Te ott vagy a küzdők sorában, akik imádkoznak és böjtölnek. Ebbe az isteni tervbe akar bevezetni a Szentlélek. Ismerd fel az emberlétedből fakadó nagy lehetőséget! Azt, hogy bármilyen porszemnek is érzed magad, Isten mégis tud használni. Neki van hatalma, hogy rajtad keresztül nagy dolgokat vigyen végbe.

A világ Jézus Krisztusban születik újjá, mert Ő maga a teljes igazság. Ő a Nap, amely ragyogásával mindent áthat, mindennek fényt ad. Fényt ad az emberi életnek, fényt ad a szenvedésnek, fényt ad a küzdelmeknek. Ő világítja meg előttünk az Atya tervét, az Atya irgalmát és szeretetét, az emberi élet méltóságát. Erre a teljes igazságra akar elvezetni bennünket a Szentlélek. Ez a vezetés lépésről-lépésre történik, mert ha mindent megmutatna egyszerre, talán megijednénk, talán visszafordulnánk.

Emlékszel az apostolokra? Milyen megriadt bárányok voltak Jézus feltámadása után! De amikor a Lélek eljött, bátor oroszlánok lettek, akik a legnagyobb nehézségekkel is meg tudtak küzdeni. Először arra ösztönözte őket a Szentlélek, hogy hirdessék az Evangéliumot Jeruzsálem utcáin a Jézust keresztre küldő farizeusok és főpapok orra előtt. Később a környező városokban és falvakban. Néhány év múlva pedig ott látjuk őket Róma, Athén főterén és Ázsia városaiban. Soha nem maradtak egyedül. Mindig küldött valakit hozzájuk a Szentlélek, aki fölkínálta otthonát, vagy aki igehirdetésüket lefordította az ottani nép nyelvére, vagy aki a frissen megtérteket továbbvezette a hit útján. Ahogyan lépésről-lépésre vezette őket Isten, kialakultak a városokban azok a kis keresztény közösségek, amelyekből rövidesen világegyház nőtt ki. Az akkori kulturális központokban mindenütt ismerték Jézus nevét Hispániától Babilonig. Hát nem csoda ez? Igen az. De ennek alapja az apostolok szabad döntése volt, hogy elfogadták és keresték a Lélek vezetését. Engedték magukat egyre jobban belevonni Krisztus misztériumába.

Le kell győzni minden türelmetlenségünket, beképzeltségünket, gőgünket és gyermeki bizalommal oda kell fordulnunk Jézushoz: „Uram, hova akarsz ma elvezetni engem Szentlelked által? Mit kell jobban megismernem? Kivel kell ma találkoznom? Mit kell neki mondanom? Mit kell tennem, hogy ma, itt megvalósuljon a Te Országod?! Ma, itt kinyilvánuljon a Te igazságod?!" Milyen nagy örömöd lesz, amikor erre az imádságos kérdésre feleletet kapsz! Amikor a Lélek tisztán és világosan rámutat arra, amit ma meg kell tenned. És ha ebben következetes leszel és lerázod magadról a sok lényegtelen dolgot, ami megterheli idegeidet, ami eltereli figyelmedet az „egy szükségestől", akkor megszületik benned a maradandó boldogság, mert ott vagy, ahol lenned kell, ott, ahová Isten rendelt!

Katona István
főszerkesztő

A Szentlélek és a hiteles kereszténység

III/2. rész

Új keresztény típus felé

Íme tehát a probléma magva: hogyan tegyünk ma kereszténnyé annyi névleges keresztényt, hogyan evangelizáljuk azt a világot, amely már nagymértékben „túl van a kereszténységen" (post-chrétien)? Hogyan bontakoztassuk ki ezt a szabad választáson alapuló kereszténységet, amelyben az a keresztény, aki teljesen tiszta látással „megtért Krisztushoz", öntudatosan elfogadta keresztény beavatásának szentségeit, a keresztséget, bérmálást, eucharisztiát, hitben megnyílt a Szentléleknek és ajándékainak, hogy betöltse természetfölötti rendeltetését?

Ez minden lelkipásztori működés központi kérdése. A kirívó ellentét a névleges és hiteles keresztény között sürget, hogy nézzünk szembe vele. Nem azt hányják szemére a kereszténynek, hogy keresztények, hanem hogy nem eléggé azok. Az egyszerűen vallásgyakorló egyház nem elég; hitvalló egyházra van elsősorban szükség. Meg kell vallanunk Jézus Krisztust a mai világban, tanúságot kell tennünk beléje vetett hitünkről. *„Aki megvall engem az emberek előtt – mondotta -, azt én is megvallom Isten előtt."* Olyan keresztények kellenek, akik hisznek Jézusban, Isten egyszülött Fiában, megvallják hitüket a feltámadásban és a Szentlélek tevékeny működésében, és ezt a hitet életük minden területén meg is valósítják.

Egyszóval „önkéntesekből" álló egyház a kívánalom, Isten gyermekei szabadságának olyan mértékű érvényesülésével, hogy a keresztény kötelességek ne kívülről jövő, halálos bűn terhe alatt kötelező tekintélyi rendelkezésnek tűnjenek, hanem belső követelménynek, a hit logikájából önként fakadó parancsnak.

Ez az Egyház, a holnap egyháza mindinkább diaszporaegyház lesz. P. Rahner már megrajzolta jövőbe látó ihletével ennek képét. Napról napra közelebb jutunk hozzá.

A 2000. év kereszténye

Amikor P. Rahner a II. Vatikáni zsinat után leírta a holnap, a 2000. év keresztényét, mindenekelőtt úgy látta, mint vallását személyesen, önként vállaló embert, aki a világban kisebbségben van, de határozottan ragaszkodik hitéhez, és testvérként viselkedik hitsorsosai és minden ember iránt.

„Ebben a korban – írja – az egész világon lesznek keresztény, katolikus közösségek, de egyenlőtlen eloszlásban. Mindenütt kis csoportokként jelennek meg. Ugyanis az emberiség gyorsabban szaporodik, mint a kereszténység; továbbá az emberek nem szokásból, hagyományból, intézmények vagy a történelem jóvoltából lesznek keresztények, nem is egynemű társadalmi környezetük vagy a közvélemény hatására, hanem csupán személyes hitük következményeképpen, amelyre nehéz, folytonosan megújuló küzdelemmel jutottak el. Nem szólva itt a szülőknek, a családi tűzhely meghittségének, a családnak és a kis csoportoknak szent lángként kisugárzó példájáról.

A keresztények, ha más-más fokon is, mind pogányok közt, diaszpórában élnek... mint az Evangélium kisded nyája... Fölismerik egymásban a testvért, hiszen alig lesz köztük olyan, aki ne szabad, határozott döntéssel szentelte volna szívét és életét Jézus Krisztusnak. Kevés lesz a parazita, hisz kereszténynek lenni semmi földi előnyt nem hoz magával... Az Egyház kicsiny testvéri csoportokban fog megmutatkozni, akiknek közös a hitük, közös a reményük, közös a szeretetük. Emiatt nem lesz gőgös, nem gondolja magát többnek az előző korok egyházánál, hanem engedelmesen és hálásan elfogadja korának viszonyait, mint amit az Úr és az ő Lelke adott..." (Beszéd Freiburg in Breisgau egyetemén. Megjelent a Pax Romana 1965/6. számában.)

Bármi lesz is a jövő, a ma keresztényének bátran és határozottan kell vállalnia hitét. Ma jobban, mint valaha azoknak az utasításoknak kell ihletnie, amelyeket Péter adott az első tanítványoknak: bűnei tudatára ébredni és megtérni; találkozni Jézussal, újra fölfedezve arcát és szavát; befogadni a Lelket, hogy vezesse, „talán oda, ahová magától nem akarja". Egyszóval szilárd reménységtől átjárt hittel kell kitárulnia a jövő felé, mert ez a jövő Isten ígéretén és hatalmán alapul.

III. Hitelesebb kereszténység felé

Az imént vázolt két keresztény típus közötti ellentét alapos lelkiismeretvizsgálatra kötelez. A jövő nemzedékek vallási jövője ennek eredményétől függ.

Gyökeres változás

Mindenekelőtt nyíltan szembe kell néznünk a helyzettel: akár tetszik, akár nem, a holnap kereszténye egyre kevésbé kapja örökségbe hitét, egyre kevésbé él szolid, támaszként szolgáló keresztény családi hagyomány keretében. Teljes világossággal, felnőtt szabadsággal kell választania: elfogadja-e, hogy életének lelke Jézus Krisztus legyen, vagy nem. Egy felnőtt sem lehet keresztény megbízatásból; a döntés saját kezében van, és nagy mértékben függ attól, milyen kereszténységet lát és kap környezetétől. Tanításra és **élő példára** van szüksége.

Nem látjuk elég tisztán, mennyire megváltozott a helyzet az első keresztény nemzedékhez viszonyítva azzal, hogy a keresztséget már nem felnőtteknek, hanem gyerekeknek szolgáltatják ki. Valaha az első keresztények felnőttek voltak. Ilyeneknek szólt a felszólítás, hogy térjenek meg, fogadják el Isten szavát önkéntes, szabad csatlakozással, ami felforgatta életüket, és egészen a vértanúságig juttathatta őket.

Lassanként a helyzet módosult. Az Egyház gyermekeket keresztelt; az emberek otthon, majd később magában a polgári társadalomban is keresztény légkörben éltek; a vallásos hagyomány magától értetődő tény volt. Lelkipásztorkodásunk a keresztények pasztorációja lett.

Ma igen sok országban ez a helyzet már a múlté. Ez új kérdéseket vet fel. Már maga a gyermekkeresztség is kérdésessé válik. Egy másik kérdés arra a választásra vonatkozik, amellyel a felserdült ifjú kerül szembe. Szeretném körvonalazni új felelősségünket e kérdések terén. Mindenekelőtt: tovább folytassuk-e a gyermekkeresztelést, vagy tartsuk fenn a döntést a felserdült fiatalnak?

1. A megkérdőjelezett gyermekkeresztség

Ha komolyan vesszük a keresztséget, természetszerűen merül fel lelkünkben ez a kérdés. Kísértésbe eshetünk, hogy elhalasszuk odáig, amikor a felserdült ifjú személyesen képes találkozni Jézus Krisztussal, befogadni Lelkét és Evangéliumát.

A keresztség tisztelete

Az Egyház azonban igen helyesen szilárdan ragaszkodik a gyermekkeresztelés hagyományához – azzal a feltétellel, hogy a szülők kezeskedjenek a keresztelendő keresztény neveléséről, legalább minimális fokban.

Ez a feltétel fontos, különben a keresztségből minden jelentést nélkülöző, pusztán társadalmi szokást csinálunk. Az Egyház nem egyezhet bele, hogy a keresztség szentségi jellege elsikkadjon. Nem adhatja hozzájárulását olyan ceremóniához, amely egyes szülők szemében csak illemkérdés, amolyan áldás vagy talizmán, minden vallási tartalom híján. Ha a papnak vallásukat nem gyakorló vagy nem hívő szülőkkel van dolga, ki kell emelnie ezt a követelményt, bármilyen keserves is a fenntartása. Adott esetben nagyfokú megkülönböztető képességre lesz szüksége, hisz semmiféle általános törvény nem mondja meg helyette, mit tegyen: alkalmazza-e a konkrét körülmények között az Úr szavát a füstölgő kanócról, amit ne oltsunk ki, vagy előbbre való-e a keresztség mint Isten ajándéka iránti tisztelet, az, hogy a megkeresztelt elkötelezi életét egy valódi szövetségi szerződés jegyében.

A gyermekkeresztség megtartása

De szembe kerülhet a lelkipásztor az ellenkező esettel is: őszintén keresztény szülők el akarják halasztani gyermekük keresztségét abban a hitben, hogy jobb, ha maga dönt, mikor felserdül. Helyeselhető-e ez a nézet?

Pár szóval meg szeretném mondani, miért válasszák a keresztény szülők gyermekük azonnali megkeresztelését, annak ellenére, hogy később ő maga dönthetne. Mutassuk meg ezt először a szülők szempontjából, utána pedig, mélyebbre hatolva, Isten szempontjából, aki már a gyermek életének kezdetén találkozni akar vele.

Ha először csak a szülői felelősség szempontját veszem figyelembe, meg kell állapítanom, hogy a szülők természetszerűen sok mindenben felelősséget tartoznak vállalni a gyermek helyében. Ők hozták világra, és azonnal eldöntik érdekében, helyette, mire van szüksége. Az első perctől fogva gyöngédségük, élettapasztalatuk legjavát nyújtják neki, részesítik abban a gondozásban, amit szükségesnek tartanak, anélkül, hogy véleményét figyelembe vennék. Éber és figyelmes szeretetük állandóan megelőzi az övét; éppen az a szép benne, hogy megelőző, ingyenes szeretet. Így valójában, ha talán nem is tudják, Isten szeretetét utánozzák,

aki állandóan és elsőnek szeret bennünket, kezdeményezésünket, hálánkat nem várva.

Ugyanilyen felfogással mondja Jézus az Evangéliumban: *„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket"* (Jn 15,16). Keresztény elköteleződésünk válasz erre a kiválasztásra, Istennek erre a kezdeti szeretetére. Nem felszólítás-e ez, hogy a keresztség tekintetében ugyanezt az utat kövessük? Isten kezdettől fogva önmaga legjavát akarja adni a gyermeknek: benső életét. Mert ez a keresztség: általa meghitt viszonyba hozza a gyermeket önmagával, részesévé teszi az Úr halála és feltámadása misztériumának, megnyitja a Szentlélek kegyelmének. Valóságos kincsek birtokosává teszi, bár ezeknek kezdetben még nincs tudatában; de fontos, hogy a tudatosodás fokozatosan mehessen végbe, az eucharisztiától táplált keresztény élet tapasztalati keretében. A keresztséget elhalasztani annyi, mint megfosztani a gyermeket a kegyelemnek ettől az egész fokozatos fejlődésétől. A szabadság ürügyén attól fosztanánk meg, ami a tudatos választás órájában páratlan előny: az átélt kereszténység tapasztalatától. Ha ebből kihagyjuk, akkor akarva, nem akarva „kondicionáljuk", és amit így nélkülöznie kell, súlyosan befolyásolni fogja választását. Mert nem lehet büntetlenül olyan levegőt szívni, amely otthon vallásilag megritkult, kint pedig ártalmas. Csak látszatra mentik meg a gyermek szabadságát, mert attól fosztják meg; ami holnap szabad választásának legmélyebb indítéka lehetne.

Ugyanennek a gondolatmenetnek a jegyében azt hiszem, hogy továbbra is gyermekkorban kell kiszolgáltatni a bérmálás szentségét, a keresztség kiegészítőjét. A gyermek bizonyos mértékben ezt is szülei „meghosszabbított" hitének erejében kapja, teljes folytonosságban. Felnőve majd tudatosan kell megerősítenie, de a szentségi kegyelem a fölvételtől kezdve munkálkodni tud benne növekvő hűségének mértéke szerint.

2. Életünk kötelező felülvizsgálása

Ha meg kell tartanunk a gyermekkeresztséget, másrészt el kell ismernünk újfajta felelősségünket is a felserdült fiatallal szemben. Ez a fiatal arra hivatott, hogy vállalja és jóváhagyja azokat a követelményeket, amelyeket a fölvett beavató szentségek élete elé állítanak. Nem lehet automatikusan kereszténnyé válni. Mindenkinek megvan a maga útja, az vezeti teljes keresztény kifejlődéséhez. Így vagy amúgy, de minden fiatal szembekerül Péter parancsoló felhívásával, amelyet pünkösd reggelén hallgatóihoz intézett: *„Tartsatok bűnbánatot, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára. Így megkapjátok a Szentlélek ajándékát"* (ApCsel 2,38). Hogy igazán kereszténnyé legyen valaki, ahhoz teljes tudatossággal el kell fogadnia, hogy Krisztushoz tér, és megnyílik Lelkének. Ezek alól a követelmények alól nincs kibúvó.

A mai keresztény elsődleges kötelessége az, hogy önmagában mutassa be a „megtért" és „Szentlélekkel eltelt" ember képét. Ebben áll korunk igazi keresztényének sajátos küldetése; a világ kellős közepén próbál megfelelni az Evangélium igényeinek és próbálja továbbadni hitét. Hála Istennek még sok ilyen keresztény van. Ha a „szociológiai keresztények" láttán aligha sejtik is meg az emberek, mi az igazi kereszténység, az ilyenek viszont megsejtetik az ízét és a vonzóerejét. De minden jóakaratuk, minden szerencsés és nagyon is szükséges kezdeményezésük ellenére ezeknek a keresztényeknek sugárzása keményen ütközik a környező világ sűrű ellenállásával. Világosságuk alig-alig hasítja meg a sötétséget. Hiányzik belőlük valami, hogy diadalmaskodjanak az akadályokon és magukkal ragadják az oldalukon élő félkeresztényeket: valami saját energiájukat meghaladó erőtöbblet, erőpótlék. Ennek forrása a Szentlélek.

A Zsinat, amely XXIII. János szerint maga is a Lélek ihletésére jött létre, mindannyiunkat felszólít: **fedezzük fel újból a Szentlélek szerepét**, fogadjuk be meleg, harmonikus jelenlétét. A zsinat utáni liturgikus reform mindennap emlékezetünkbe idézi, mennyire ott van a Szentlélek eucharisztikus áldozatbemutatásunk szívében. A Szentlélek megnyilvánulásai napjainkban igen sokféle alakban mutatkoznak, mint a tavaszi rügyfakadás. Mindez az égi jel arra hívogat: ébredjünk elevenebb tudatára keresztényi mivoltunknak, térjünk az Úrhoz, adjuk át magunkat Lelkének. Ezek a mind hívebb és hívebb keresztények lesznek a kovász, amely megkeleszti a tésztát.

A tanítás szüksége

De a kereszténységnek különösen egy csoportja tartja kezében a jövőt. Azokat a férfiakat és nőket foglalja ez magában, akiknek hivatásuk az Egyházban a tanítás. Nekik egészen különleges előjoguk és feladatuk, hogy a jelen és jövő nemzedék elé odaállítsák a teljes kereszténység képét.

Kell, hogy a püspökök, a teológusok, a papok, az elkötelezett keresztények, ki-ki a maga szintjén és karizmájával, megtestesítsék a „megtért, Szentlélekkel eltelt" ember képét, és így taníthassák a többieknek a Mester életének hiteles üzenetét. A fiatalok ma érzékenyebbek a tettekre, mint valaha, konkrétan, tapasztalatilag akarják látni a dolgokat. Velük kell olvasnunk a Szentírást, és tényekre támaszkodva kell megmutatnunk, hogy a mai kereszténység a tegnapinak egyenes folytatása.

Kérdések, kérdések

Ez mindannyiunkat kemény lelkiismeretvizsgálatra ösztönöz. Ennek során föl kell tennem magamnak a kérdést: igazán megtértem-e, vagyis elfogadtam-e a lelki irányváltoztatást, a metanoiát, amely nem csupán kivont a bűn hatalma alól – ez előfeltétel –, de mindennap kiragad a magam bölcsességéből, a magam látásából, a magam okosságából, a magam szokásos elveiből is? Elfogadtam-e igazán, hogy Krisztus nekem minden apróságban és nem csak úgy nagy általánosságban *„út, igazság és élet"*? Mi minden van ebben az utolsó szóban! Elmondhatom-e Szent Pállal: *„Már nem én élek, hanem Krisztus él bennem"* (Gal 2,20)? Merném-e állítani, hogy igazán hiszem ezt, legvégső következményéig?

Elfogadtam-e igazán, hogy Krisztus teljesen „krisztusivá", a Szentlélek pedig „lelkivé" tegyen? Hiszek-e a Lélekben és karizmáiban, hiszem-e, hogy éppen olyan valóságosak a 20. században, mint az elsőben?

Amikor fölszenteltek, a szentelő püspök azt a küldetést bízta rám, hogy legyek pásztor „jelek és csodák erejében". Hittem-e, hogy az Úr azt követeli tőlem: egészen idáig szolgáltassam ki magamat Lelkének?

A holnap kereszténye csak akkor nézhet szembe a jövővel, ha mi erős, jellegzetes kereszténységet hagyunk rá, olyat, amely a Lélek hatalmára épül, az Ő árnyékában: virul, s „jeleket és csodákat" művel annak bizonyságául, hogy állandóan pünkösd lendületében élünk.

Olvassuk csak el újból az Evangéliumban azt a názáreti jelenetet, ahol Jézus önmagára alkalmazza Izaiás szavait a Lélekről, aki megnyugodott rajta, mielőtt hirdetni kezdte a világnak a jóhírt. Értsük meg újból az Úrnak apostolaihoz intézett parancsát, mielőtt a világ meghódítására küldte volna szét őket: *„Maradjatok tehát a városban, míg erő nem tölt el benneteket a magasságból"* (Lk 24,49). Lapozgassuk hosszan ezt az első képes katekizmust, az Apostolok Cselekedeteit. Látjuk benne, milyen nyugodt biztonsággal mondja Péter a tömegnek, hogy Joel jövendölése szemük láttára beteljesedett: *„Kiárasztom lelkemet minden emberre, fiaitok és lányaitok jövendölni fognak... Még szolgáimra és szolgálóimra is kiárasztom lelkemet ezekben a napokban, hogy prófétáljanak. Csodákat teszek fenn az égben..."* (ApCsel 2,17-19). Péter így beszél a Názáreti Jézusról: *„Ezt a férfiút az Isten igazolta előttetek hatalmas csodákkal és jelekkel, amelyeket – amint tudjátok – Isten általa tett köztetek"* (ApCsel 2,22). A kereszténységet tapasztalatban élték.

Ezeknek a sugalmazott szövegeknek a világánál tisztáznunk kell a „mindennapi" keresztényre vonatkozó fogalmainkat, ki kell űzni magunkból a félelmet attól, amit hajlandók lennénk a Szentlélek „túlzásainak" nevezni, át kell alakítanunk szótárunkat. Ne hívjuk tovább okosságnak a félelmet, bölcsességnek emberi vonakodásunkat attól, ami meghaladja kicsinységünket.

Ha megtesszük ezt, akkor majd képesek leszünk identitásunkat meghatározni, „tettben és igazságban" megvallani, és érintetlenül áthagyományozni a stafétabotot átvevő holnapi keresztényeknek.

Suenens bíboros

A 100 forintos jelentősége

Sohasem tudtam igazán mit kezdeni az utcán újságjaikkal vagy anélkül elébem toppanó és pénzt kérő hajléktalanokkal.

TANÚSÁGTÉTEL

Egyfelől nézve az, ha valaki olyan éhes, hogy szükségében megszólít idegen embereket, és arra gyűjt pénzt magának, hogy legyen mit ennie, valóban szánandó dolog, és ilyen esetekben tényleg segíteni kell az ilyen embereken.

Másfelől azonban, ma már semmi sem az, mint aminek mutatja magát. Még a hajléktalan sem. Hallani milliomos koldusokról vagy gyerekeket, felnőtteket koldulni kényszerítő bűnbandákról, és az ember nem tudja, hogy most valóban szükséget látó vagy szélhámos áll-e előtte.

Az elmúlt 50 évben belénk rögződött szemlélet szerint, mindenki a maga sorsának a kovácsa. Megkérdezhetjük, miért nem tanult, dolgozott, takarékoskodott annak idején ez az ember úgy, mint én, hogy ne juttassa magát ilyen helyzetbe. Megkeményítjük szívünket, és nem adunk egy kis pénzt az utcán tőlünk kérőknek.

Vagy gondolkozhatunk úgy is, hogy bizonyára vannak olyanok, akik „tisztességes szegények", azaz igen alacsony a havi jövedelmük, ezért az éhezés határán

alig-alig tartják fenn magukat, napról napra úgy ahogy az igen alacsony jövedelmükből, de inkább koplalnak, minthogy kimenjenek az utcára idegenektől kérni. Valami belső emberi tartás megakadályozza őket ebben. És az ember úgy gondolja, hogy ha „ne adj Uram" én is ilyen helyzetbe kerülnék, én sem tenném ezt meg, én sem mennék ki az utcára. Ezért azokat, akik mégis kimennek, elítéljük, és ezért nem adunk nekik alamizsnát.

Mindez kavarog bennem, ha a manapság igencsak megnövekedett számú hajléktalanokat pillantom meg, és általában a pillanatnyi, eléggé esetleges döntés következménye, hogy adok-e pénzt nekik vagy nem.

A tél végén, munkából hazafelé, szokás szerint fölszálltam a 7-es buszra, a Thököly út egyik megállójában, a város felé menet. Örültem, hogy felszabadult egy hely a busz elején, ahova leülhettem, mert eléggé el voltam fáradva. Az ülés háttal volt a forgalomnak, de engem ez nem szokott zavarni. Tél volt, hideg volt, sokan voltunk a buszon, sokan mentek munkából hazafelé délután fél ötkor.

Alighogy elindult a busz, látom, hogy a busz közepén, az utasok között jön előrefelé egy 30-35 év körüli férfi egyik kezében a hajléktalanok nem éppen bizalomgerjesztő külsejű újságjával, amelyet hosszában kettéhajtva egy átlátszó nejlon irattartóban szorongatott. Kínálgatja az újságát a jobb oldalon ülőknek, a bal oldalon ülőknek, az állóknak, de sokan még csak válaszra sem méltatják, mintha levegő lenne a férfi. De ő nem törődött a kudarccal, jött tovább előre. Tél volt, de a férfin nem volt nagykabát, csak valami kiskabátféle, se nem tiszta, se nem piszkos.

„Jaj, mivel hárítsam el, ha ide ér és elém tartja az újságot" – gondoltam magamban. Hogyan kerüljem el, hogy a kezembe kelljen venni a gyanús külsejű lapot. De már akkor ott volt, és én már mondtam is, hogy, „köszönöm, nem kérem." És akkor a következő megállóban megállt a busz, emberek szálltak le s föl, de ő fent maradt a buszon, sőt leült a velem szemben felszabadult ülésre. A közelsége vagy a kinézése miatt, nem tudom, de automatikusan elővettem a kabátzsebemből az ott tartott 100 forintost és neki adtam. Ő meg átadta a lapot, amelyet én rögtön bedugtam a táskám külső zsebébe.

Kis idő múlva a hajléktalan elkezdett hangosan beszélni úgy általában nekünk, embereknek. Hogy:

- „Azt ígérik, hogy ha belépünk az Unióba munkát kapnak a hajléktalanok is."
- „Persze, s maga el is hiszi" – motyogtam inkább úgy magamnak.
- „Én hiszek Istenben" – mondta ő azután.
- „Hát ha az jó magának" – szólt hozzá egy nő mögülem, a busz legelejéből.

Erre a hajléktalan fölállt, hogy odamenjen hozzá tovább beszélgetni, de a nő feltűnően elfordította a fejét annak jeléül, hogy befejezte a témát. Majd újból megszólalt emberünk:

- „Van a Móriczon élelmiszer üzlet?" – kérdezte hangosan.

Mire belegondoltam, hogy mi is mostanában a helyzet a Móricz Zsigmond körtéren, mióta utoljára ott jártam, a hajléktalan mellett álló idősebb tagbaszakadt férfi rávágta jó hangosan, senkire sem nézve:

- „Van hát, mégpedig egy jó nagy." S alig érezhető gúnyt lehetett kihallani a hangjából.

Ekkor a hajléktalan így folytatta:

- **„Eladtam egy lapot és megyek vásárolni."**

Megdöbbentem. Ez az én 100 forintosomat akarja **elkölteni**.

Eljött az én megállóm. Leszálltomban még odamondtam neki halkan, hogy csak higgyen Istenben, én is hiszek benne.

Még hallottam, ahogy meséli, tavaly ősszel a lakásmaffia elvette a lakását tőle meg a feleségétől, s azóta az utcán élnek.

Én viszont azt az egy mondatot, amelyet a hajléktalan a vásárlási szándékáról mondott, még hetekig nem tudtam elfelejteni. Belegondoltam, én vajon mennyit költök a legegyszerűbb élelmiszervásárláskor is? S van, akinek 100 forint elég ahhoz, hogy bemenjen egy élelmiszer boltba **vásárolni**. Legfeljebb zsömlét vehet rajta, gondoltam hazafelé. Hányat is, mondjuk négyet vagy esetleg ötöt?

Mindenesetre azóta is készenlétben tartok a külső zsebeimben egy kis aprópénzt, hogy legyen mit adnom a szegényeknek.

B. Ágnes

»Nyugtalan a mi szívünk, amíg...«

(Legújabb kiadványunk Francis MacNutt: Gyógyítás című könyve. A szerző nagy tapasztalattal rendelkezik a gyógyító imaszolgálat terén. Az alábbi részlet az Ő művéből való.)

Amikor a belső sebek gyógyulásáért imádkoztunk, utána kérjük Jézust, hogy pozitív módon töltse be ennek az életnek minden hiányosságát. Mivel olyan nagy szükségünk van emberi szeretetre, a belső gyógyulást össze kell kapcsolnunk azzal, hogy Jézus szeretetének adjuk át szívünk ürességét.

Ha a beteg nem érzi Isten szeretetét, megkérem Jézust, szólítsa meg szívét, lelkét olyan mélységekben, ahová emberi hang nem tud elhatolni. Szólítsa néven és mondja neki, hogy minden gyengesége ellenére szereti. Ha hiányzott életéből az atyai szeretet, akkor kérem, hogy saját Atyjának szeretetével pótolja: *„Hogy az a szeretet, amellyel engem szeretsz, bennük legyen"* (Jn 17,26b). Aztán arra kérem az Atyát, hogy vegye édesapaként karjára ezt a szomorú gyermekét, meséljen neki, aztán fogja kézen, vigye sétálni, beszéljen neki terveiről, az élettel kapcsolatos elképzeléseiről, hintáztassa meg erős karjával, dobja fel és kapja el. Ha az édesanyai szeretet hiányzott neki, arra kérem Jézust – ha katolikus a beteg -, hogy küldje el édesanyját, Máriát, hogy ő melengesse, dédelgesse árva gyermekét, kényeztesse, ahogy csak az édesanyák tudnak.

Lehet, hogy ez az ima nagyon egyszerűnek és gyermekinek hat – és az is. Talán leírva még szentimentálisabbnak tűnik, de a megfelelő szituációban nagyon megrendítő lehet és Isten felhasználja a megtört szívek gyógyítására.

Amikor imádkozunk, a Lélek vezetését kell követnünk. Egyetlen ima-formula sem garantálja az eredményt. Csak Isten tud gyógyítani. Lehet, hogy a Lélek arra vezet, hogy olyan imát mondj, amit magadtól soha nem tudtál volna kigondolni. Ha követed a Szentlélek sugalmazását, akkor felismered, hogy imád tökéletesen kapcsolódik annak szükségeihez, akiért imádkozol. A megtört emberen való segítés olyan nem strukturált módja, amely nyitva hagyja az imát bárminek, amit Jézus tenni akar – és kizárja az imádság általunk való bármiféle lehetséges manipulálását – a következő:

Először beszélgess azzal, akivel imádkozni fogsz, és ha van számára tanácsod, akkor mondd el neki. Ezután imádkozz, hogy Jézus jelenlétébe be tudj lépni! Vannak, akik dicsőítő imával vagy dicsőítő énekekkel érik el ezt a legjobban. Mások úgy tapasztalták, hogy könnyebben lépnek be Isten jelenlétébe, amikor csendben vannak és figyelnek arra, amit Isten mondani vagy feltárni akar.

> *„Mikor a hetedik pecsétet feltörte (a Bárány), mintegy félóráig tartó csend lett a mennyben."* (Jel 8,1).

Miután tudatosítottad magadban Isten jelenlétét, amennyire csak tudod, kérd Jézust, hogy jöjjön el ehhez az emberhez és vigye őt vissza gondolatban az őt ért sérülés idejéhez (például szexuális zaklatáshoz) vagy pedig a megszakadt kapcsolathoz, amely összetörte a szívét. Aztán hagyd Jézusra, hogy segítsen neki (e közben te csendben maradsz) úgy, ahogy Ő jónak látja.

Többnyire azt tapasztaltam, hogy Jézus rendkívüli és néha váratlan módon – melyre én magam soha nem gondoltam volna, vagy amelyet soha nem lettem volna képes kitalálni – segít meggyógyítani az embert. Itt közlök egy tanúságtételt – a sok közül – arról, hogyan gyógyít az Úr, amikor átadjuk Neki az imát:

> „Édesapám leukémiában halt meg, amikor 13 éves voltam. Judit beszéde után annyira elteltem a mennyei Atya (Abba) szeretetével, hogy sírni kezdtem az örömtől. Azután tudtam, hogy Jézus arra kér, menjek vissza Apu halála előtti időkbe, a kórterembe, ahol feküdt. Ezt mondtam: »Csak akkor megyek, ha Te is velem jössz, Jézus!«
>
> Lehunytam a szemem és hirtelen ott voltam a kórteremben. Apu ágya mellett álltam és ránéztem. A halálát követő néhány hónap óta először voltam igazán képes ránézni az arcára (sajnos nem volt róla fényképem és már elmosódtak bennem az arcvonásai). Most élesen láttam arcának minden vonását; minden kis ráncot, amikor mosolygott, a ritkuló haját, vöröses szakállát. Ahogy mindezt felfogtam, azt mondtam neki: »Szeretlek Apu!« Ezen a ponton összeomlottam és sírtam. A jelenet olyan fájdalmas volt, hogy alig bírtam elviselni. Ingerülten így szóltam: »Jézus, Te azt mondtad, hogy itt leszel!«
>
> Ezután körülnéztem és láttam, hogy a kórterem jobb oldali sarkában az egyik narancssárga műanyag széken (melyet csak kórházakban lehet látni) ott ült Jézus. Most felkelt, az ágy végéhez állt, és kezeit rátette Apu lábaira. Még mindig sírtam, de már nem annyira a fájdalom miatt.

Megfogtam Apu kezét (olyan ismerős volt az érintés érzése) és tartottam egy darabig, majd odahajoltam és megcsókoltam az arcát. Még a bőre puhaságát is éreztem a szakálla alatt. Olyan jó volt megcsókolni ezt a drága arcot. Végül Jézus átment az ágy másik oldalára és a karjaiba vette Aput, majd kisétált vele az ajtón. A küszöb túloldalán megállt, letette Aput és ő (Apu) elsétált. Most már nem sírtam, várakozást és békét éreztem. Ezután ami a legjobb volt az egészben, Jézus visszafordult felém és a legragyogóbb, leggyönyörűbb mosollyal, amit csak el tud képzelni az ember, rám mosolygott. Annyira tele volt örömmel és fénnyel ez a mosoly, hogy úgy éreztem, betölti az egész kórtermet. Az üres ágy mellett álldogáltam egy darabig, majd leültem ugyanarra a narancssárga műanyag székre, amelyen Jézus ült. Majd azt vettem észre, hogy Jézus visszajött, fogott egy törülközőt, letérdelt előttem és elkezdte mosni a lábamat. Nemcsak ráloccsantani a vizet és óvatosan hozzáérni, hanem keményen megdörzsölte és megtisztította. Annyira jól és tisztának éreztem magam, mint még soha. Azután fölkelt és elment. Tisztának, szabadnak és teljesnek éreztem magam. Nehezen tudom megmagyarázni, de a legteljesebb gyógyulást éltem át."

Természetesen nincs ilyen rendkívüli látomás minden alkalommal, amikor imádkozunk egy emberért. De jelentős számban fordulnak elő hasonlók, amikor imádkozunk és mindent az Úr kezébe helyezünk.

Sok mindent kellene erről mondani s talán majd megpróbálom egy könyvben összeszedni tapasztalataimat erről a csodálatos gyógyulásról.

A belső gyógyulás olyan békét és örömöt ad, hogy nagy kár, hogy csak kevesen értenek ehhez az imához. Nem mindenki kapja meg a belső gyógyulásért való ima adományát, időbe is kerül és nagyon fárasztó. De mindent megér, mikor látjuk, hogyan alakul át a szomorúság békévé és örömmé.

Nagyon jellemző Isten átalakító szeretetére annak a fiatal nővérnek az esete, aki hosszú ideig tartó belső problémájára kért gyógyulást:

„Békességet és minden jót! Tíz óra tizenöt perc van, »a következő reggel«. Úgy gondolom, meg kell osztanom Önnel, ami történt, amióta együtt imádkoztunk.

Emlékszik, amikor ott voltam, többször kérdeztem: »Hol van begyújtva? Hol ég a tűz?« Aztán amikor imádkoztunk, kellemes hűvösség áradt szét bennem.

Miután elváltunk, s egyedül lehettem, különös élményre jöttem rá. Megtisztultam. Ha becsuktam szemem, nagy vízesést »láttam«, **én magam voltam** a folyó, a rohanó víz!

S bár az első órában és a szentmise alatt nyugodt voltam, és tudatos, de újra meg újra felmerült bennem ez a kép. Hazaérve egy darabig nyugodtan ültem a homályban és csak megpihentem lélekben. Azt gondoltam, hogy ez az élmény néhány óra múlva elmúlik, de megmaradt.

Amikor kinyitottam a Szentírást, ezeket a szavakat láttam meg a Jn 4. magyarázataként (ez a fejezet az élő víz szimbólumát mutatja be): »Mint ahogyan Mózes vizet fakasztott a sziklából, úgy fakaszt Jézus élő vizet mindenkiből. Krisztus, ha megdicsőíttetett, megadja a Szentlelket mindazoknak, akik hisznek benne.«

A szöveg Jézusról és a szamariai asszonyról beszélt, de az a része mélyen érintett engem, hogy mindaz, aki iszik abból a vízből, amit én adok neki, nem szomjazik meg soha többé, a víz, amelyet én adok, élő vizek forrásává lesz benne! Dicsőség neked Jézus! (Ha tovább folytatom, sírni fogok – vagy ez talán már a Szentlélek hatása?)

S még valamit: Egyedül voltam reggel, s elkezdtem írni ezt a levelet, amikor bejött az egyik nővér, mutattam neki a szentírási részt, hogy megoszthassam örömömet. A 14. versnél – »Ha valaki iszik ebből a vízből...« – elkezdtem sírni, mint egy kisgyerek. Ez nem lenne fontos, de azért írom le, mert szinte **sohasem** sírtam, s talán ez is a gyógyulási folyamatnak, az emóciók meggyógyulásának egy része.

Dicsőség neked Jézus! Tele van a szívem!"

Időnként azt kérdezik, van-e bibliai alapja a belső gyógyításnak? Vagy ez egyszerűen Krisztus gyógyító hatalmának alkalmazása arra, amit az emberi lény érzelmi természetéről tudunk?

A belső gyógyulás a Szentírásra épül, és a Szentírást alkalmazza arra, amit a pszichológia tanít.

A belső gyógyítás egyszerű szolgálatát akkor hirdette meg Jézus, amikor eljutott Názáretbe és a zsinagógában Izaiás próféta könyvét adták neki (Lk 4,16):

„Az Úr Lelke van rajtam, mert felkent engem az Úr, elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, hogy bekötözzem a megtört szívűeket, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást." (Iz 61,1)

Figyelemre méltó eset erősíti meg számomra, hogy a kinyilatkoztatás segíti a tudományos eredményeket. Három hónappal ezelőtt egy férfival imádkoztam a feleségéért, aki kisebbrendűségi érzésben szenvedett. Mindig félt, hogy hibázik, hogy valamit rosszul csinál, s hogy mások mit gondolnak felőle, különösen az Isten. Ennek a félelemnek az volt az oka, hogy anyja nem fogadta őt el születése előtt.

Nagyon szép, megindító ima után egyedül hagytuk imádkozni, s a férje hazavitt engem kocsin. Miközben csendesen imádkozott, az a gondolat jutott eszébe: „Olvasd el az Énekek Énekének 3. fejezetét az 1-4 versig."

„Éjszaka ágyamban kerestem, akit szeret a lelkem. De hiába kerestem, nem találtam! »Azért hát fölkelek, bejárom a várost, keresem a tereken és az utcákon, akit szeret a lelkem!« Találkoztam az őrökkel, akik a várost járták. »Nem láttátok, akit szeret a lelkem?« Megtaláltam Őt, akit szeret a lelkem, belekapaszkodtam és nem engedtem el, amíg be nem viszem anyámnak házába, annak szobájába, aki méhében hordozott." (Én 3,1-4)

Nem ismerte jól a Szentírást, tehát nem tudta, miről van szó benne. Elolvasta, s ez csodálatosan szép megerősítése volt annak a gyógyulásnak, amelyért éppen imádkozott – egyben a szentírási hely alkalmazása saját helyzetére.

Mindannyiunknak nagy szüksége van arra, hogy szeretve legyünk, nem tetteinkért, hanem önnön magunkért. S ha valaki nem tudja, hogy Isten így szeret minket, annak Jézus meg akarja mutatni, mennyire gondja van arra, hogy meggyógyuljunk régi sebeinkből, melyek megtörik szívünket-lelkünket.

„A megroppant nádat nem töri el és a füstölgő mécsbelet nem oltja el. Mégis győzelemre viszi az igazságot és az Ő nevében reménykednek a nemzetek." (Mt 12,20-21)

Francis MacNutt: Gyógyítás (részlet)

Hogyan imádkozzunk másokért?

Legyen a kezem Jézus keze, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

Uram Jézus! Légy most a szívemben. Teljes hittel tekintem jelenlétedet. Engedem, hogy rajtam keresztül szeresd testvéremet.

Hiszem Uram, hogy Te itt vagy! Hiszem Uram, hogy számodra nincs lehetetlen! Hiszem Uram, hogy Te valóságos Isten és valóságos Ember vagy!

Tekints most testvérem bajaira, betegségeire és kérlek, hogy gyógyítsd meg azt... (mondd el azt, ami most fáj), ami most különösen fáj neki. Jézus, hallgass meg engem!

Hiszem, hogy szeretsz engem! Hiszem, hogy cselekedni akarsz rajtam keresztül!

Már előre hálát adok jótéteményeidért. Befogadom békédet, befogadom irgalmadat, és engedem, hogy rajtam keresztül áramoljon testvérem felé.

Dicsőítelek és magasztallak Téged Úr Jézus, hogy Te a legegyszerűbb szavakat felhasználod, hogy a gyógyulás örömhírét elmondjad másoknak.

Kérlek, Jézus, mutasd meg szeretetedet.

Most mindannyiunkat a Te szívedbe ajánlom, de legfőképpen testvéremet, akiért imádságom szólt.

Ámen.

Linda Schubert

Lelkesedéssel és örömmel éljetek üzeneteim szerint!

Az Evangélium az öröm üzenete. Az öröm árad minden lapjáról, hiszen Isten úgy döntött, hogy meglátogatja és megváltja az Ő népét. Erzsébettel való találkozásakor Mária így ujjong fel: *„Lelkem magasztalja az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben"* (Lk 1,46). Jézus születésének hírüladásakor Gábor angyal e szavakkal fordul Máriához: *„Üdvözlégy kegyelemmel teljes! Ne félj Mária! Kegyelmet találtál Istennél."* (Lk 1,28)

Mária, a Béke királynője, ma is nagy örömmel fordul felénk, és azt szeretné, ha mi is örvendeznénk. Az igazi örömhöz az vezet el bennünket, ha az Ő üzenetei szerint élünk. Mária hívását követni annyi, mint otthonra és biztonságra találni. Az Ő hívását követni annyit jelent, hogy napról napra boldogabb, felszabadultabb és megváltottabb emberekké válunk, akik Istent szomjazzák, és Mária éppen Hozzá vezet el bennünket. Üzenetei olyanok, mint az útjelzések, amelyek arra szolgálnak, hogy ne tévedjünk el. Útjelzésekre szükségünk van, ha egy ismeretlen helyet meg akarunk találni. De ha az útjelzésnél leragadunk, soha nem jutunk el a kívánt célunkhoz. Szükség van tehát arra, hogy ismét felkerekedjünk, és folytassuk az utat, amely nem mindig aszfaltozott és nyílegyenes, de a lényeg az, hogy haladjunk. Ezen az úton számíthatunk arra, hogy időnként elesünk, felsebezzük magunkat, és ingadozás kerít hatalmába minket. A lényeg azonban a cél: Isten, aki az élet forrása, akire lelkünk szomjazik.

Mária jobban ismeri ezt az utat nálunk, mint ahogy Jézust is sokkal jobban ismeri, mint mi. Üzeneteinek célja éppen ebben áll; serkenteni bennünket, hogy eljussunk Jézushoz és találkozzunk Vele. Mária számára fontos, hogy boldogok legyünk; a mi örömünk az Ő öröme is, mint ahogy szenvedéseinkben is osztozik velünk.

Mária köszönetet mond nekünk, holott mi vagyunk azok, akiknek köszönetet kellene mondani Neki jelenlétéért, közelségéért, türelméért. Mintha csak ezt mondaná: „Szerethetlek benneteket? Megengeditek nekem, hogy az életre és örömre vezesselek titeket?"

A Szűzanya nagyon jól ismeri az emberi szívet, és tudja, hogy amilyen gyorsan lelkesedésre gyúl, olyan hamar alábbhagy ez a lelkesedés benne. Ezért mondta ezt nekünk: *„Újítsátok meg magatokban azt a lelkesedést, amelyet jelenéseim első napjaiban éltetek át."* És ezért mondja most a következő szavakat: *„Újítsátok meg azt, hogy új, és még nagyobb lelkesedéssel és örömmel éltek üzeneteim szerint."* Eljövetelének első napjaiban, tele voltunk örömmel és lelkesedéssel, készek arra, hogy ha kell, szenvedjünk, és mindenünket odaadjuk Istennek és a Szűzanyának. Azonban a kicsinyes és önző emberi érdekek könnyen be tudnak férkőzni ebbe a csöppnyi mennyországba, amit Mária nekünk ajándékozott, és elhomályosíthatják szemünket és szívünket. Ezért már fel sem ismerjük ezt a kis mennyországot, amely Mária révén nem szűnik meg leszállni ide közénk, Medjugorjéba. Ami itt végbemegy az a kegyelem kiáradása. Egy olyan égi ajándék, amelyből elmulaszthatunk részesedni, ha nem törekszünk befogadására, nyílt és alázatos szívvel. Itt olyan mértékben találkozhatok Máriával, amilyen mértékben szeretni tudom felebarátomat, és így nő bennem az erő is, mindennapi keresztem hordozására. Annyira vagyok képes Máriát befogadni, amennyire képes vagyok megbocsátani, és kiemelkedni abból a földi szennyből, amelybe saját gyengeségem ránt bele és a világ, amely oly sokat ígér, de végül is sokkal több az, amitől megfoszt. Mária nem fenyegetni akar bennünket, csupán felkészíteni arra az időre, amikor mint mondja: *„Eljön az idő, amikor ebben a formában többé nem leszek köztetek."* Szívének és lelkének ez, a jelenleg megtapasztalt közelsége kegyelmi időt jelent mindannyiunk számára. Ezért is van az, hogy ma, jelenéseinek 22. évfordulóján Mária, a Béke királynője olyan sok ember szívét megérintette, akik éhezik és szomjúhozzák Istent. Mária tudja kik azok, akiket meglátogat. De azok is tudják, akik e sok-sok év alatt Medjugorjéba elzarándokoltak, hogy ki miatt keltek útra. Máriában felismerték Édesanyjukat, a Megváltó édesanyját, mint Szent Erzsébet, és nem csalódtak. Mária szándéka az, hogy felébresszen minden pislákoló szívet. Ő képes ezt megtenni, és meg is akarja tenni. Ma is ezen fáradozik. Segítsünk Neki, hogy segíthessen rajtunk. Közeledjünk Hozzá napi imáink révén, mert imádság nélkül nem kerülhetünk közel szívéhez, és fia, Megváltónk, Jézus Krisztus szívéhez. Hagyjuk, hogy elvezessen bennünket az örömre és a békére – Jézushoz. Engedjük meg Neki!

Medjugorje, 2003. június 25.

Fr. Ljubo Kurtovic

(Részlet az „Elmélkedések Mária üzeneteiről" című új könyvünkből. Fordította: Orbán Gábor.)

Az igazi Mária-tisztelet ismertetőjelei

Napjainkban még inkább mint bármikor, helyesen meg kell választanunk Szűz Mária igazi tiszteletét, mert ma inkább vannak hamis ájtatosságok a Boldog Szűzhöz, melyeket könnyen igaziaknak tarthatnánk, mint valaha. Az ördög, ez a pénzhamisító és ravasz, tapasztalt csaló, Szűz Mária hamis tisztelete által már annyi lelket becsapott és az örök kárhozatba döntött, hogy nap-nap után felhasználja ördögi tapasztalatát, hogy még sok más lelket is a kárhozatba juttasson azáltal, hogy őket néhány rosszul végzett ima és tisztán külső áhítatgyakorlat leple alatt, amelyeket nekik sugall, a bűnben gyönyörködteti, és elaltatja. Amint a pénzhamisító is rendszerint csak aranyat és ezüstöt, más fémet csak ritkán utánoz, mert ezek nem érik meg a fáradságot, úgy a gonosz lélek is egyetlen ájtatosságot sem hamisít meg oly gyakran, mint Jézus és Mária tiszteletét, a szentáldozást és a Szűzanya iránti áhítatot, mert ezek az ájtatosságok között olyanok, mint az arany és ezüst a fémek között.

Tehát felettébb fontos: hogy megismerjük a Szűzanya iránti hamis ájtatosságokat, hogy azokat kerülhessük, és az igazit, hogy azt gyakoroljuk.

Hamis Szűz Mária-tiszteletek

Hétféle hamis Szűz Mária tisztelőre és tiszteletre akadok, tudniillik 1. a gáncsoskodó, 2. a szűkkeblű, 3. a külsőséges, 4. a vakmerő, 5. az állhatatlan, 6. a képmutató, 7. az önző Mária-tisztelőkre és tiszteletre.

A gáncsoskodó Mária-tisztelők

A gáncsoskodó tisztelők rendszerint büszke tudósok, úgynevezett művelt szellemek, akikben alapjában véve van egy csekély tisztelet Szűz Mária iránt, de akik leértékelnek majdnem minden áhítatgyakorlatot, melyet a közönséges emberek egyszerűen és jámborul végeznek az édes Szűzanyához, mert ezek nincsenek ízlésük szerint. Kétségbevonnak minden csodát és elbeszélést, melyek Szűz Mária irgalmáról és hatalmáról tesznek tanúságot és melyeket szavahihető írók közölnek, vagy melyeket a szerzetesrendek évkönyveiből vettek. Nem nézhetik kedvtelenség nélkül, ha egyszerű és alázatos emberek a Szűzanya oltára vagy képe előtt térdelnek, hogy ott imádkozzanak. Sőt bálványimádással vádolják őket, mintha a fát vagy a követ imádnák.

Ők maguk, mint mondják, nem tudnának ilyen külső ájtatosságokban tetszést találni; ők nem oly gyenge elméjűek, hogy hitelt adjanak annyi mesének és történetnek, melyeket Szűz Máriáról mondanak. Ha idézzük nekik a csodás és magasztos dicsérereteket, melyekben a szent egyházatyák az Istenanyát részesítették, akkor vagy azt felelik, hogy a szent tanítók mint szónokok túloztak, vagy kijelentéseiknek helytelen magyarázatot adnak.

A hamis tisztelőknek és büszke, világias lelkületű egyéneknek ettől a fajtájától nagyon kell félnünk. A Szűz Mária-tiszteletnek mérhetetlen kárt okoznak, és a visszaélések kiküszöbölésének ürügye alatt magától az ájtatosságtól tartják vissza a népet.

A szűkkeblű tisztelők

Szűkkeblű tisztelők azok, akik félnek, hogy megsértik a Fiút, ha az Anyát tisztelik, vagy lealacsonyítják Jézust, ha Édesanyját felmagasztalják. Nem szenvedhetik, hogy a Szűzanyát a fölötte igazságos dicséretben részesítsük, melyben a szentatyák részesítették.

Nehezen viselik el, ha Szűz Mária oltára előtt többen térdelnek, mint a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, mintha ez a kettő ellenkeznék egymással, mintha azok, akik Szűz Máriához imádkoznak, általa nem Jézushoz imádkoznának.

Nem akarják, hogy oly gyakran beszéljenek a Szűzanyáról és oly sokszor forduljanak Hozzá.

Néhány megszokott szólásmódjuk így hangzik: „Minek az a sok rózsafüzér, egyesület és külső áhítatgyakorlat Szűz Máriához? Ebben sok tudatlanság rejlik! Vallásunkból így torzképet csinálnak. Azok igazán vallásosak, akik Jézus Krisztushoz imádkoznak. Jézus Krisztushoz kell menekülnünk, ő a mi egyetlen közbenjárónk. Jézus Krisztust kell prédikálni, ez a helyes!"

Bizonyos értelemben igaz, amit mondanak, de mivel a dolgot elcsavarják, hogy ezzel Szűz Mária tiszteletét megakadályozzák, azért nagyon veszedelmes, és a gonosznak a nagyobb jó ürügye alatt finoman szőtt hálója ez. Mert **sohasem tisztelhetjük Jézus Krisztust jobban, mintha szent Anyját tiszteljük**, Őt csak azért tiszteljük, hogy Jézus Krisztust annál tökéletesebben tiszteljük, mert mint úthoz megyünk Hozzá, melyen eljutunk kitűzött célunkhoz, Jézushoz.

Az Anyaszentegyház a Szentlélekkel először Szűz Máriát áldja és csak másodsorban Jézus Krisztust: *„Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus."* Nem mintha Mária több lenne Jézusnál, vagy Vele egyenlő – ezt mondani eretnekség lenne –, hanem mert először Máriát kell dicsérnünk, hogy Jézust tökéletesebben dicsérhessük. Mondjuk tehát Szűz Mária minden igaz tisztelőjével, ezekkel a hamis, szűkkeblű tisztelőkkel szemben: *„Ó Mária, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus!"*

A külsőséges tisztelők

Külsőséges tisztelők azok, akiknek egész tisztelete a Szűzanyához külső gyakorlatokból áll. A Boldogságos Szűz tiszteletének csak külsőségei tetszenek nekik, mert nincs bensőséges lelkületük. Elmondanak sietve egy sereg rózsafüzért, figyelmetlenül meghallgatnak több szentmisét, a körmeneteken áhítat nélkül vesznek részt, minden egyesületbe felvétetik magukat, anélkül, hogy életüket megjavítanák, anélkül, hogy szenvedélyeiken erőt vennének és anélkül, hogy ennek a legszentebb Szűznek erényeit követnék. Az ájtatosságból csak annak külsősége tetszik nekik, anélkül, hogy a belső tartalomban kedvüket találnák. Ha lelkigyakorlataikban semmi érezhető édességet nem tapasztalnak, zavarba jönnek, mindent feladnak, vagy mindent csak szeszélyből végeznek.

Tele van a világ a külsőséges tisztelőknek e fajtájával, és senki sem gáncsolja annyira, mint ők, a valóban bensőséges embereket, akik elmélkednek és a bensőt, mint a lényegesebbet ápolják, anélkül, hogy a külső összeszedettséget, ami az igazi ájtatossággal mindig együtt jár, leértékelnék.

A vakmerő tisztelők

Vakmerő tisztelők a szenvedélyeiknek alávetett bűnösök és a világ kedvelői. A kereszténynek és Mária-tisztelőnek szép neve alatt büszkeséget, fösvénységet, tisztátalanságot, iszákosságot, haragot, káromkodást, rágalmazást vagy igazságtalanságot stb. rejtegetnek. Azzal az ürüggyel, hogy ők Szűz Mária-tisztelők, békében és nyugodtan szenderegnek rossz szokásaikban, anélkül, hogy erejüket nagyon megfeszítenék, hogy megjavuljanak. Elhitetik magukkal, hogy Isten majd megbocsát nekik, nem fognak gyónás nélkül meghalni és elkárhozni, mert a rózsafüzért imádkozzák, vagy szombaton böjtölnek, vagy a Rózsafüzér- vagy a Skapulárétársulatnak vagy más Mária-egyesületnek tagjai, vagy valami Szűz Mária-jelvényt hordanak.

Ha azt mondják nekik, hogy ájtatosságuk csak az ördög csalárdsága vagy kárhozatos vakmerőség, mely veszedelembe döntheti őket, nem akarják elhinni. Isten, így mondják, jó és irgalmas. Nem azért teremtett bennünket, hogy elkárhoztasson. Egy ember sincs bűn nélkül. Bizonyára nem halnak meg gyónás nélkül. Egy szívbeli „bánom bűneimet" elég a jó halálhoz. Különben is tisztelői a Szűzanyának; hordják a skapulárét és tiszteletére mindennap elmondanak, anélkül, hogy ezzel kérkedni akarnának, hét Miatyánkot és Üdvözlégy Máriát. Időnként még a rózsafüzért és Szűz Mária kis zsolozsmáját is elimádkozzák. Böjtölnek, stb.

Hogy a mondottakat megerősítsék és magukat még jobban elvakítsák, néhány példát idéznek, melyet hallottak vagy olvastak – hogy igazak-e vagy sem, az nekik nem okoz nagy gondot. Ezek a példák elmondják, hogy bizonyos személyek, akik gyónás nélkül halálos bűnben haltak meg, életük folyamán a legszentebb Szűzhöz végzett imáik és áhítatgyakorlataik miatt, vagy a halálból újra feltámadtak, hogy gyónhassanak, vagy hogy lelkük a gyónás elvégzéséig csodálatos módon a testben időzött, vagy hogy Szűz Mária irgalmassága által haláluk óráján Istentől tökéletes bánatot és bűneik bocsánatát nyerték el és ezáltal megmenekültek – és ugyanezt remélik a maguk számára is.

Vakmerőség a Szűz Mária-tiszteletben

Semmi sem oly veszedelmes, mint az ilyen ördögi vakmerőség. Mondhatjuk-e igazán, hogy szeretjük és tiszteljük a Szűzanyát, ha bűneink által Fiát, Jézust Krisztust, oly szívtelenül megsebezzük, átlyuggatjuk, felfeszítjük és gyalázzuk? Ha Szűz Mária rendszeressé tenné, hogy az e fajta embereket irgalmassága által megmenti, akkor felszabadítaná a bűnt; segítene Fiát keresztrefeszíteni és megbántani. Ki merne ilyet még csak gondolni is?

Azt mondom, hogy Szűz Mária tiszteletével, mely a szentségi Jézus Krisztus tisztelete után a legszentebb és legértékesebb, így visszaélni annyi, mint borzasztó istenrablást követni el, mely a méltatlan áldozás istenrablása után a legnagyobb és legkevésbé megbocsátható. Megvallom, ahhoz, hogy Szűz Máriát igazán tiszteljük, nem kell feltétlenül oly szentnek lennünk, hogy minden bűnt már elkerültünk, habár ez nagyon kívánatos lenne, de legalább (figyeljük meg jól, amit mondok):

a. erősen fel kell tennünk magunkban, hogy ami a legkevesebb, minden halálos bűnt kerülünk, mely az Anyát éppoly mértékben megbántja, mint a Fiút;

b. erőt kell vennünk magunkon, hogy minden bűnt kerüljünk;

c. be kell lépnünk valamely Mária-társulatba [vagy imacsoportba – szerk. megj.], az olvasót vagy más imádságokat végeznünk, szombaton böjtölnünk stb. Mindez csodálatosan elősegíti még a legmegrögzöttebb bűnös megtérését is. És ha olvasóm ilyen volna, sőt ha egyik lábával már a pokolban lenne, akkor mindezt tanácsolom neki, de csakis azzal a feltétellel, hogy ezeket a jócselekedeteket oly szándékkal végzi, hogy Szűz Mária közbenjárása által Istentől a bánat, a bűnbocsánat és a rossz szokásai fölött való győzelem kegyelmét elnyerje, nem pedig, hogy lelkiismeretfurdalásai és Jézus Krisztus és a szentek példái ellenére, az evangéliumi elvekkel ellentétben nyugodtan éljen tovább a bűn állapotában.

Az állhatatlan tisztelők

Állhatatlan tisztelők azok, akik a Szűzanyát csak itt-ott vagy csak időnként tisztelik. Majd buzgók, majd lanyhák. Most szolgálatában mindenre késznek látszanak, és ismét egészen megváltoznak. Először minden áhítatgyakorlatot elfogadnak a Boldogságos Szűz tiszteletére, belépnek egyesületeibe [például Mária-légió, Rózsafüzér Társulat, stb. – szerk. megj.], de azután nem tartják meg hűségesen azok szabályait. Úgy változnak, mint a hold, és azért Szűz Mária is lábai alatt tartja őket, mint a holdat, mert méltatlanok arra, hogy a hűséges Szűz szolgái közé számláltassanak, akiknek osztályrésze a hűség és kitartás. Jobb, ha nem terheljük magunkat sok imával és áhítatgyakorlattal, de a keveset a világ, az ördög és érzékiségünk ellenére is szeretettel és hűséggel elvégezzük.

A képmutató tisztelők

Szűz Mária hamis tisztelői még a képmutató tisztelők, akik bűneiket és rossz szokásaikat a Boldogságos Szűz köpenye alá rejtik, hogy az emberek szemében másnak tűnjenek fel, mint amilyenek.

Az önző tisztelők

Továbbá vannak még önző tisztelők is, akik csak azért folyamodnak a Szűzanyához, hogy peres ügyeiket megnyerjék, valamely veszedelemtől megmeneküljenek, egy betegségből kigyógyuljanak, vagy más hasonló ügyben. Különben elfelejtenék a Szűzanyát. Egyik is, másik is hamis tisztelő, aki Istennek és az Ő szent Anyjának nincs tetszésére.

Őrizkedjünk tehát nagyon, nehogy a gáncsoskodó tisztelőkhöz tartozzunk, akik semmit sem akarnak elhinni és mindent bírálgatnak, vagy a szűkkeblűekhez, akik Jézus Krisztus iránt való tiszteletből félnek Szűz Máriát tisztelni, vagy a külsőségesekhez, akiknek egész áhítata külső gyakorlatokból áll; vagy a vakmerőkhöz, akik hamis Mária-tiszteletük ürügyével bűneikben elpusztulnak; vagy az állhatatlanokhoz, akik áhítatgyakorlataikat könnyelműen cserélgetik, vagy a legkisebb kísértésnél egészen elhagyják; vagy a képmutatókhoz, akik felvétetik magukat egyesületekbe és Szűz Mária jelvényeit vásárra viszik, hogy jóknak tartsák őket; vagy végül az önző tisztelőkhöz, akik csak azért folyamodnak Szűz Máriához, hogy testi bajaiktól megszabaduljanak, vagy ideiglenes javakat nyerjenek.

Az igazi Mária-tisztelet

Feltártuk az előzőekben, hogy milyen a hamis Mária-tisztelet és azt elítéltük; most röviden jellemezni akarjuk a valódi és igazi Mária-tisztelet. Ez: 1. bensőséges, 2. gyengéd, 3. szent, 4. állhatatos, 5. önzetlen.

Bensőséges

Szűz Mária igazi tisztelete először is bensőséges, vagyis a lélekben és a szívben lakik. Szűz Mária iránt táplált nagy tiszteletünk a nagyságáról nyert magas fogalmakból és a szeretetből ered, melyet Iránta szívünkben hordunk.

Gyengéd

Másodszor gyengéd, vagyis teli bizalommal a Szűzanya iránt, hasonló a kis gyermek bizalmához édes jó anyja iránt. Az igazi Mária-tisztelet eszközli azt, hogy a lélek minden testi-lelki szükségletében nagy egyszerűséggel, bizalommal és gyengédséggel folyamodik Szűz Máriához. Minden időben, minden helyen és minden ügyben jó Édesanyját hívja segítségül: kételyeiben, hogy megvilágosítsa; eltévelyedéseiben, hogy újból a jó útra vezesse; kísértéseiben, hogy támasza legyen; gyengeségeiben, hogy megerősítse; bukásaiban, hogy ismét

felemelje; csüggedésében, hogy bátorítsa; lelkiismereti aggályaiban, hogy azoktól megszabaduljon; keresztjeiben, munkáiban és az élet viszontagságaiban, hogy megvigasztalja. Röviden: minden testi-lelki bajban Szűz Máriához folyamodik a lélek, anélkül, hogy attól félne, hogy jó Anyjának terhére lesz, vagy az édes Üdvözítő nemtetszését vonja magára.

Szent

Szűz Mária igazi tisztelete szent, vagyis a lelket arra ösztönzi, hogy a bűnt kerülje és Szűz Mária erényeit utánozza: mélységes alázatosságát, élő hitét, tökéletes engedelmességét, állandó imáját, mindenirányú önmegtagadását, szeplőtelen tisztaságát, égő szeretetét, hősies türelmét, angyali szelídségét és Istentől kapott bölcsességét. A Boldogságos Szűznek ezt a tíz főerényét.

Állhatatos

Szűz Mária igazi tisztelete állhatatos. Megerősíti a lelket a jóban és azt eredményezi, hogy áhítatgyakorlatait nem egykönnyen hagyja el. Bátorságot ad neki arra, hogy ellenszegüljön a világ elveinek és divatjainak, a test rendetlen igényeinek és szenvedélyeinek és az ördög kísértéseinek. Ezért Szűz Máriának igazi tisztelője nem változékony, nem bosszús, nem aggályos vagy félénk. Igaz, hogy az ilyen is eleshet, áhítatában megváltozhat néha. De ha elesik, újból felkel, kezét jó Édesanyjának nyújtva. Ha ájtatosságában nem tapasztal többé érezhető vigasztalást, azért nem jön ki a sodrából, mert Szűz Mária igaz és hű tisztelője a Jézusban és Máriában való hitből él, és nem a kedély változó érzelmeiből.

Önzetlen

Végül Szűz Mária igazi tisztelete önzetlen, vagyis arra indítja a lelket, hogy ne önmagát, hanem egyedül Istent keresse az Ő szent Anyjában. Szűz Mária igazi tisztelője, ennek a fenséges Királynőnek, nem nyereségvágyból vagy érdekből, nem ideiglenes vagy örök anyagi vagy lelki haszonért szolgál, hanem egyes-egyedül azért, mert megérdemli, hogy Neki és Benne egyedül Istennek szolgáljanak. Nem annyira azért szereti Máriát, mert vele jót tesz, vagy jót remél tőle, hanem azért, mert szeretetreméltó. Emiatt éppúgy szereti Őt, és éppoly hűen szolgál Neki a vigasztalanságban és szárazságban, mint a vigasztalás és érezhető áhítat idején. Egyformán szereti Őt a Kálvárián és a kánai menyegzőn. Ó, de kedves és értékes Istennek és az Ő szentséges Anyjának szemében az ilyen tisztelő, aki egyetlen szolgálatában sem keresi önmagát! Azonban mily ritka az ilyen lélek mostanában! Hogy ezentúl ne legyen ilyen ritka, ezért ragadtam tollat és leírom, amit nyilvánosan és csendben misszióimban annyi éven keresztül eredményesen tanítottam.

Szent Grignon Lajos

Ami a gyónásainkból sokszor kimarad...

BIZALMATLANSÁG

A bizalmatlanság a bizalom ellentéte, az Isten iránti hitetlenség gyökere. Nem bízunk abban, hogy az Ő akarata, velünk való cselekedeteinek indító oka csak a szeretet. Az ilyen felfogás kiváltja Isten haragját, Akinek csak szeretetszándéka van embergyermekeivel. Így látjuk ezt a zsidóknál a pusztában. Nem bíztak Istenben, és azt állították, hogy a pusztán át vivő útjukon, amelyen Isten vezette őket, el fognak pusztulni. Ez a magatartásuk annyira felgerjesztette Isten haragját, hogy Ő ezt mondta: *„Meddig gyaláz engemet ez a nép? Meddig nem hisznek nekem mind ama csodatételeim mellett sem, amelyeket cselekedtem közöttük?"* (4Móz 14,11)

A bizalmatlanság Isten képének meghamisítása, eltorzítása a szívünkben. Istennek tulajdonítunk gonosz szándékokat, amelyek bennünk vannak. Ilyen bizalmatlan magatartás mellett majd mi is úgy járunk, mint Izráel népe a pusztába. *„Élek Én, azt mondja az Úr, hogy éppen úgy cselekszem veletek, amiképpen szólottatok az Én füleim hallására! E pusztában hullanak el a ti holttesteitek."* (4Móz 14,28-29) Isten tehát pontosan azt tapasztaltatja velünk, amit mi bizalmatlanságunkban gondoltunk vagy kimondtunk; például hogy Isten elhagy

bennünket; hogy az az út, amelyen vezet bennünket, igen nehéz lesz, és nem lesz segítségünkre. Átéljük, hogy úgy cselekszik velünk, ahogyan mi gondolkodtunk Őfelőle. Aki gonoszat gondol Isten szándékairól, az tényleg tapasztalja is a gonoszt - ez Isten ítélete bizalmatlanságunkra itt e földön - hát még milyen nagy lesz ez az ítélet az örökkévalóságban!

Így minden bizalmatlanság mögött - még emberekkel szemben is - valami igen nyomós, ki nem mondott vád van: a másik végül is nem jót gondol felőlünk és nem akar semmi jót adni nekünk. A bizalmatlanságnak ez a mérge bomlasztja a bizalmi viszonyulást mind a mennyei Atya, mind pedig felebarátaink felé. Mert ha nem bízunk Isten szeretetében és bölcsességében, váratlanul ugyanabba a bizalmatlan, elfogult magatartásba kerülünk embertársainkkal szemben, amely feléjük is vétkessé tesz bennünket. A vétek viszont vádol minket Isten ítélőszéke előtt, ha azt nem hozzuk a világosságra, nem bánjuk meg és Jézus vére által bocsánatot nem nyerünk rá.

De az emberek iránti bizalmatlanságunk ítélete elér bennünket már a mindennapi életünkben. Minthogy a bizalmi viszony megbomlott, nem tapasztaljuk többé már azt a szeretetet és jóságot, amelyet különben kapnánk emberektől. Boldogtalanokká leszünk. Ezt hozza magával a bűn.

A bizalmatlanság elválaszt tehát bennünket Istentől és emberektől és megmérgezi egész életünket. Éppen emiatt meg kell szabadulnunk ettől a bűntől. De nem csupán ezért. Rövid életünkben **minden az örökkévalóságért történik**. Hogyan állunk majd meg, mint bizalmatlanok, Isten előtt? Tudjuk, hogy Ádámnál és Évánál a paradicsomból való kiűzetésük szörnyű ítéletének oka a bizalmatlanság volt: hogy Isten valami jót megvont tőlük. Ezt a bizalmatlanságot a sátán, a kígyó szította. Az ember áldozatul esett megkísértésének, és ezzel a világ fejedelmének uralma alá került. Így visz bennünket a bizalmatlanság az ősi kígyó, az ellenség hatalmába. A bizalmatlan ember ugyanis bizalmát Isten helyett a sátánnak ajándékozza és az ő csábító hangja szerint cselekszik.

Ezért van itt szükség radikális megtérésre, hogy többé ne a vádoló eme hangjára hallgassunk, aki szívünkbe a bizalmatlanság mérgét akarja vetni vagy vetette el: a vádat Isten ellen, hogy Ő valami jót visszatart tőlünk. Ezért kell tehát bizalmatlanságunkat, mint gonosz dolgot, gyűlölnünk és vérig menő harcot folytatnunk ellene, ha nem akarunk az ellenség zsákmánya lenni.

A bizalmatlanság elleni harcunkban legelőször is fel kell fedeznünk, hol van a gyökere az Isten iránti bizalmatlanságunknak. Ez gyakorlatilag többnyire a felebarátaink elleni bizalmatlanságban mutatkozik meg; a saját énünkért túlzásba vitt aggodalmaskodásban van: vajon megkapja-e az őt megillető jókat, szeretik-e és tisztelik-e eléggé. Ezért nem bízunk Isten vezetésében. Ezért szimatolunk mindig veszélyt is embertársainknál; hogy valaki rászed bennünket vagy negatív dolgot mond rólunk, és a szeretetet és tiszteletet nem akarja megadni nekünk.

Innen jut a bizalmatlan ilyen gondolatokra, mint: a másik ugyan barátságos arcot mutat velem szemben, de a valóságban mégis ellenem van. Így sejt mindig újra gonosz hátsó gondolatokat és indítékokat. Ez nem engedi felvidulni. De nemcsak önmagát mérgezi, hanem embertársainak az életét is, és vétkezik ellenük, mivel azoknak, akik csupán jót és kedveset mondtak és tettek, gonoszt tulajdonít. Különösen a félreértések mögött sejt azonnal rossz szándékokat. A bizalmatlanság **nem engedi meg semmi szeretetkötelék keletkezését**, mert a szeretet mindent hisz és nem gondol gonoszt a felebarátról - még ha fennáll is annak a veszélye, hogy csalódik.

Mivel a saját önzésünk táplálja a bizalmatlanságot – hogy abból szabaduljunk –, döntő lépés lesz, ha egy józan átadást teszünk, mint például:

„Nem kívánom, hogy észrevegyenek vagy szeressenek, és Neked, Uram, ma ehhez beleegyezésemet, az »igen«-emet adom. Nem akarok aggódni többé, hogy valamiben megrövidülök, nem akarom többé olyan fontosnak tekinteni magamat. Akarok bízni abban, hogy Te nem hagysz velem történni semmit, csak amit számomra kiszemeltél és ami nekem hasznos. Felebarátaimról a legjobbat akarom gondolni, nem adok helyt többé semmi bizalmatlan gondolatnak..."

És azután menj el, és azoknak, akik ellen bizalmatlan gondolataid vannak, vigyél sokféle módon szeretetet és bizalmat. Ez fog rajtad segíteni, mert ha másoknak szeretetet adsz, megszabadulsz önmagadtól.

De fogunk még ima- és hitharcunkban sok kudarcot átélni, mert a bizalmatlanságnak ez a mérge annyira erős a vérünkben, hogy egyszerűen nem tudunk megszabadulni a bizalmatlan gondolatoktól. Itt csak egy eszköz segít: hogy Jézus vérét vegyük igénybe és azzal számoljunk, hogy az Ő Lénye, a bízó Szeretet lakozást vesz bennünk. Jézus, aki sok csalódást tapasztalt tanítványaiban, bizalmat ajándékozott nekik mindvégig. Igen, miután Őt a szenvedés útján olyan gyalázatosan elhagyták, feltámadása után újból bízott bennük. Sőt új megbízást adott nekik, és az Ő tanítványai maradtak.

Számunkra kivívta a bízó szeretet győzelmét – amely Őneki olyan sokba került –, hogy nekünk is ajándékozhassa ezt a szeretetet, amely bízik Istenben és felebarátban.

Állítsd szemeid elé mennyei Atyád képét, Akinek szeretete embergyermekei iránt olyan elképzelhetetlenül nagy, hogy nemcsak leszakította egyszülött Fiát szívéről, hanem a bűnösök kezébe adta, akik Őt szörnyen bántalmazták, kigúnyolták és mint gonosztevőt feszítették meg – mindezt értünk, hogy megmentsen bennünket és üdvösségre juttasson. Mondd magadnak: „Ilyen az én mennyei Atyám! Nem csak az irántam való szeretet és békesség gondolata van Nála, hanem Ő a szeretetét be is bizonyította."

Ezért szégyenkezz és kérjél mind mélyebb bűnbánatot, hogy Isten szerető szívét bizalmatlanságoddal annyira megsebezted. Mondj le gonosz bizalmatlanságodról és ezzel a sátánról és az ő munkáiról, aki téged itt és az örökkévalóságra szerencsétlenségbe és pusztulásba akar vinni. Ha a bizalmatlan gondolatok jönnek, ezt mondjad:

„Jézus Nevében és az Ő megváltó vérében megmosatva – semmi közöm a sátánhoz és az ő csábító gondolataihoz. Jézusé vagyok, aki megszerezte számomra a gyermeki bizalmat az Atya szeretetében!"

Ezen az úton fogod megtapasztalni a bizalmatlanság bűnéből való megváltásodat, mert igaz az, hogy Jézus téged a Golgotán minden bűnből megváltott.

M. Basilea Schlink

(A Mária-nővérek engedélyével közöltük.)

Tartalomjegyzék

Katona István: Engedd, hogy vezessen a Lélek! 3
Suenens bíboros: A Szentlélek és a hiteles kereszténység (2. rész) 4
B. Ágnes: A 100 forintos jelentősége 7
Francis MacNutt: »Nyugtalan a mi szívünk, amíg...« 9
Linda Schubert: Hogyan imádkozzunk másokért 11
Fr. Ljubo Kurtovic: Lelkesedéssel és örömmel éljetek üzeneteim szerint 12
Szent Grignon Lajos: Az igazi Mária-tisztelet ismertetőjelei 13
M. Basilea Schlink: Ami a gyónásainkból sokszor kimarad – Bizalmatlanság 16

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Szeretettel közöljük olvasóinkkal, hogy június hónap folyamán megjelentettük **Francis MacNutt: Gyógyítás** (750.–Ft) és **Barbaric – Kurtovic: Elmélkedések Mária üzeneteiről** (500.–Ft) című könyveket. Kaphatók a katolikus könyvesboltokban vagy Közösségi Házunkban (1146 Bp. Thököly út 120.). A könyvek postán is megrendelhetők.

¤ Az Emmausz Közösség tervez őszre egy **gyógyító konferenciát**, amely továbbképző jellegű lesz. Elsősorban azokat várjuk, akik imacsoportjaikban „gyógyító imaszolgálatot" végeznek rendszeresen. Kérjük írják össze tapasztalataikat és kérdéseiket, és juttassák el szerkesztőségünkbe. A helyszínt és az időpontot következő számunkban közöljük.

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EI./28/1992

Olvasóinknak jó pihenést kívánunk a nyárra, és főleg lelki elcsendesedést, mely által növekedhetünk Isten szeretetében. A lelkigyakorlatok és lelki hétvégék fontosak ebből a szempontból!

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

"Csak egyetlen ember volt képes szeretni, éspedig határtalanul: Jézus Krisztus. "Megvalósította a szeretet legmerészebb álmát: a teljes egyesülést. Feláldozta önmagát és táplálékul adta oda nekünk, hogy isteni valójával tápláljon bennünket, hogy élete életünkké váljon számunkra, akik Őt befogadjuk. Isten teremtette az embert. A szeretet páratlan módon tör napfényre, amikor lelke csodálatos gesztusával önmagát ajándékozza nekünk az oltári szentségben: Vegyétek, ez az én testem. Ez az én vérem."

(Monfort)

150.-

Aki hisz bennem, annak szívéből az Írás szava szerint, élővíz forrásai fakadnak.

(János 7:38)